

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoSr/1/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816892322
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3816892322.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členiek JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Stanislavy Mikláňkovej v právnej veci žalobcov: 1. M. I., narodená XX.XX.XXXX a 2. M. I., narodený XX.XX.XXXX, obaja bytom A. XXXX/X, N., obaja zastúpení advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, so sídlom J. Kráľa 5/A, Lučenec, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35792752, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubáňiho 16, 811 04 Bratislava, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného a žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 21. marca 2016, č. k. č. k. 17Csr/1/2016-71, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo veci samej **p o t v r d z u j e** .

Vo výroku o náhrade trov konania **m e n í** tak, že žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť náhradu trov konania žalobcov vo výške 392,57 eur na účet ich právneho zástupcu JUDr. Andreja Cifru, do troch dní.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania žalobcov vo výške 129,60 eur, na účet ich právneho zástupcu JUDr. Andreja Cifru, advokáta, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd ako súd prvej inštancie rozhodol kladne o návrhu žalobcov a zrušil rozsudok Stáleho arbitrážneho súdu, zriadeného Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o., so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava, IČO: 45744939, sp. zn. 05/04/15 zo dňa 04.12.2015.

2. Súčasne zamietol návrh žalobcov na odklad vykonateľnosti rozsudku Stáleho arbitrážneho súdu zriadeného Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o., so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava, IČO: 45 744 939, sp. zn. 08/04/15 zo 04.12.2015.

3. Žalobcom náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozsudku konštatoval skutkové zistenia, podľa ktorých dňa 28.03.2013 podpísali žalobkyňa v 1. rade, označená údajmi o zápise v živnostenskom registri, ako dlžník a žalobca v 2. rade ako spoludlžník, spolu na jednej strane a žalovaný ako veriteľ na strane druhej, zmluvu o úvere, na základe ktorej sa žalovaný ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalobkyňi v 1. rade na jej podnikateľské účely úver 11.328 eur, ktorý mala žalobkyňa vrátiť po 48 mesačných splátkach po 236 eur, pričom bolo dohodnuté, že z toho bude odmena 6.328 eur. Žalovaný reálne poskytol žalobkyňi úver 5.000 eur. Žalobkyňa uhradila žalovanému splátkami 4.28 eur. V súvislosti so zabezpečením splácania úveru, na radu žalovaného ako zmenkového veriteľa, podpísala žalobkyňa v 1. rade ako zmenkový dlžník a žalobca v 2. rade ako zmenkový ručiteľ zmenku. Na samostatných listinách žalobkyňa 1/ a žalobca 2/

a žalovaný podpísali rozhodcovskú zmluvu, podľa ktorej akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo nároky medzi zmluvnými stranami vyplývajúce alebo súvisiace s uzavretím zmluvy, jej porušením, ukončením, či neplatnosťou, budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní pred niektorým z ďalej označených rozhodcovských súdov. Žalovaný dňa 23.04.2015 podal proti žalobkyni 1/ a žalobcovi 2/ návrh na vydanie rozhodcovského rozsudku a tvrdil, že vystavením zmenky, ktorú v prvopise predložil, sa žalobcovia zaviazali, že do 23.02.2015 zaplatia 13.640,80 eur. Preto žiadal, aby žalobcovia 1/ a 2/ boli spoločne a nerozdielne zaviazaní zaplatiť mu 13.640,80 eur so 6% ročným úrokom z tejto sumy, zmenkovú sumu 45,47 eur a náhradu trov konania. Návrh na vydanie rozhodcovského rozsudku bol žalobkyni 1/ doručovaný na celkom inú adresu ako uvádzal žalovaný v návrhu, pričom sa z tejto adresy vrátila zásielka ako nedoručená. Žalobkyňa 1/ sa k návrhu vyjadrila, keďže žalobcovi 2/ bol návrh doručený a tento sa k nemu nevyjadril. O návrhu žalovaného Stály arbitrážny súd zriadený Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o., so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava, rozhodol rozsudkom zo dňa 04.12.2015 tak, že návrhu žalovaného v celom rozsahu vyhovel. Rozsudok bol každému zo žalobcov doručený dňa 14.12.2015. Z výsluchu žalobcov, ktorí sú manželmi, vyplynulo, že podpisu vyššie opísaných listín z 28.03.2013 predchádzala ich skúsenosť so žalovaným, ktorá spočívala v tom, že žalobca 2/ už u neho bral viaceré úvery. Navštívili preto ich známu sprostredkovateľku úverov žalovaného, ktorej uviedli, že potrebujú úver na kúpu osobného auta. Tá im povedala, že úver nie je možné poskytnúť žalobcovi 2/, ale len žalobkyni 1/, ktorú požiadala o predloženie dokladov o príjme. Keďže žalobkyňa 1/ bol a živnostníčkou, predložila jej toho istého dňa doklady, preukazujúce jej príjmy z podnikania. Následne sa sprostredkovateľka úverov dostavila s pripravenou zmluvou do prevádzky žalobkyne 1/, kde došlo k podpisu všetkých sprostredkovateľov vopred pripravených listín žalobcami bez toho, aby sa vôbec bližšie oboznámili s textom podpisovaných listín, keďže ich nič iné ako výška poskytnutého úveru a výška mesačnej splátky ich nezaujímalo. Sprostredkovateľka úverov žalovaného im pri podpise nevysvetľovala obsah podpisovaných listín. Žalobcovia sa len podpisovali na miesta predtlačene na ich podpis. Z výsluchu žalobkyne 1/ k listine č. I. 64 (žiadosť o poskytnutie úveru), ktorou žalovaný preukazoval nespotrebitel'ský charakter úveru, vyplynulo, že túto listinu podpisovala spolu s ostatnými listinami, pričom údaje tam uvedené nevypisovala ona, ale sprostredkovateľka žalovaného. Peniaze z úveru prišli žalobkyni 1/ na jej osobný účet, keďže podnikateľský účet ani nemá. Peniaze z poskytnutého úveru žalobcovia použili na kúpu motorového vozidla, ktoré nebolo evidované na podnikanie, zvyšok použili na úhradu nákladov domácnosti a splátky dlhov. Uvedené skutočnosti, ktoré vyplývali z výsluchu žalobcov, považoval okresný súd za preukázané, keďže žiadnym konkretizovaným spôsobom alebo návrhom na dokazovanie neboli žalovaným spochybnené. Pravdivosti výpovede žalobcov nasvedčovalo aj to, že vo svojom výsluchu uvádzali také skutočnosti, v ktorých v podstate potvrdzovali ich hrubú nevedomosť, ktorá nezodpovedá ich formálnemu vzdelaniu, keďže obaja mali v čase podpisu dosiahnuté maturitné vzdelanie. Z vykonaného dokazovania vyplynuli také skutočnosti, z ktorých možno dospieť k záveru, že žalobcovia nemali vôľu uzavrieť zmluvu o úvere so žalovaným v súvislosti s podnikaním žalobkyne, keďže úver brali za účelom uspokojenia potrieb svojej domácnosti spočívajúcich v potrebe splácania iných dlhov a nákupu motorového vozidla. Táto vôľa žalobcov bola zrejme osobe konajúcej za žalovaného, ktorá bez akéhokoľvek rozumného dôvodu žalobkyňu 1/ v listinách, ktoré mali preukazovať uzavretie zmluvy, označila údajmi o jej zápise v živnostenskom registri. Preto v súvislosti s posúdením otázky, či možno žalobcov podľa § 88 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku považovať za spotrebiteľov, dospel súd k záveru, že žalobcovia majú postavenie spotrebiteľov, a preto je na konanie miestne príslušný tento súd, v ktorého obvode majú žalobcovia bydlisko a nie súd, v ktorého obvode sa nachádza miesto rozhodcovského konania. Preto je námietka miestnej nepríslušnosti vnesená žalovaným nedôvodná a súd vo veci samej ďalej konal a rozhodol. Z tých istých skutočností súd dospel k záveru, že o návrhu žalobcov treba rozhodnúť podľa zák. č. 355/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (ďalej len ZoSRK), a nie podľa ustanovení žalovaným podsúvaného zákona č. 244/2002. Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, keďže podľa § 2 ods. 1 prvá veta ZoSRK spotrebiteľským sporom je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. Medzi žalovaným a žalobcami uzavretá zmluva má zrejme spotrebiteľský charakter podľa § 52 Občianskeho zákonníka, keďže bola uzavretá medzi žalovaným ako dodávateľom a žalobcami ako spotrebiteľmi z dôvodu, že žalovaný pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a žalobcovia mimo rámca predmetu obchodnej činnosti navrhovateľky 1/. Proti týmto záverom nie je dôvodná právna argumentácia podsúvaná žalovaným, ktorá vychádza (i) z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, podľa ktorého je podmienkou na to, aby zmluva nebola považovaná za spotrebiteľskú to, že dodávateľ musí konať v dobrej viere v to, že druhá strana nie je spotrebiteľ a (ii) z rozhodnutia

Najvyššieho spolkového súdu, podľa ktorého predpokladom na neposúdenie zmluvy ako spotrebiteľskej je to, že spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by žalobcovia predstierali svoj podnikateľský charakter, rovnako nevyplývalo, že by bol žalovaný v dobrej viere v to, že žalobkyňa 1/ chce zmluvu uzavrieť ako podnikateľka. Žalobcom bol rozhodcovský rozsudok doručený 14.12.2015, pričom žalobcovia návrh na jeho zrušenie podali 17.2.2016, teda v lehote podľa § 46 ods. 1 ZoSRK. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný 23.4.2015 podal proti navrhovateľom návrh na vydanie rozhodcovského rozsudku, pričom tvrdil, že vystavením zmenky, ktorú v prvopise predložil, sa žalobcovia zaviazali, že mu zaplatia v zmenke uvedenú čiastku, pričom i rozhodcovský súd rozhodol tak, že žalovanému proti žalobcovi priznal túto v zmenke uvedenú čiastku. Medzi účastníkmi uzavretá rozhodcovská zmluva obsahovala dojednanie, podľa ktorého akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo nároky medzi zmluvnými stranami vyplývajúce alebo súvisiace s uzavretím zmluvy, jej porušením, ukončením, či neplatnosťou budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní pred niektorým z ďalej označených rozhodcovských súdov. Z takto podpísanej rozhodcovskej zmluvy nevyplýva žiadne dojednanie o tom, že by sa dojednanie právomoci rozhodcovských súdov vzťahovalo i na to, že v súvislosti so zabezpečením splácania úveru bola vystavená zmenka. Dojednanie, podľa ktorého akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo nároky medzi zmluvnými stranami vyplývajúce alebo súvisiace s uzavretím zmluvy, jej porušením, ukončením, či neplatnosťou sa budú rozhodovať na rozhodcovskom súde, sa vzťahuje len na rozhodovanie tých nárokov, ktoré vyplývajú zo zmluvy. Zmenkový zabezpečovací dlh, ktorý vznikol v súvislosti s tým, že navrhovatelia podpísali zmenku, nezakladá záväzkový vzťah zo zmluvy. Ide o osobitý vzťah, keďže to, že zmenka bola vystavená v súvislosti s uzavretím zmluvy, nezakladá súvis tohto zmenkového dlhu s uzavretím zmluvy. Zmenkový dlh je samostatným nekauzálnym, k zmluve indiferentným dlhom, pričom v rozhodcovskej zmluve niet žiadnej zmienky o tom, že spory zo zmenky sa budú rozhodovať na rozhodcovskom súde. Súd preto dospel k záveru, že v rozhodcovskom konaní sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala a podľa § 45 ods. 1 písm. c) a ods. 3 ZoSRK rozhodcovský rozsudok zrušil. Čo sa týka návrhu žalobcov na to, aby bol nariadený odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku, súd rozhodol tak, že návrh zamietol, keďže z ZoSRK nevyplýva možnosť nariadenia odkladu rozhodcovského rozsudku, čo je následkom toho, že § 46 ods. 3 ZoSRK spotrebiteľovi umožňuje podať žalobu aj v exekúcii podľa osobitného predpisu. Žalobcovia boli vo veci samej procesne úspešní. Preto majú podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku nárok na náhradu trov konania. Z vykonaného dokazovania však vyplynulo, že žalobcovia, obaja stredoškolsky vzdelaní; žalobca 2/ dokonca po uzavretí zmlúv s odporcom nadobudol vysokoškolské vzdelanie, zmluvu so žalovaným uzavreli tak, že aj keď mali predchádzajúcu skúsenosť so žalovaným, keďže u neho žalobca 2/ bral už predtým viaceré úvery, zmluvu a ostatné listiny podpísali bez toho, aby si ich vôbec prečítali. Zaujímala ich len výška poskytnutého úveru 5.000,- eur a výška mesačnej splátky 236,- eur. Je zrejmé, že žalobcov vôbec nezaujímalo, že za štyri roky splácania úveru majú zaplatiť 11.328,- eur, teda sadzba úroku pri tomto úvere predstavuje viac ako 60 % ročne, hoci v čase uzavretia zmluvy žili v hospodárskom priestore, v ktorom sa obdobné úvery poskytovali pri úrokovej sadzbe do 15 % ročne. Žalobcovia si v dôsledku svojho neakceptovateľného nezájmu požíčovali peniaze za štyrikrát vyššiu, ako bežnú odplatu na trhu. Dokonca bez akejkoľvek úvahy pripojili svoje podpisy pod zmenku. Je zrejmé, že konali pri obstaraní peňazí na motorové vozidlo celkom márnoradne vo vzťahu k svojim budúcim výdavkom a tým sa vystavili riziku nesplácania úveru a následnej nevyhnutnej obrane proti žalovanému v rôznych súdnych konaniach. Dokonca ešte aj potom, ako si žalovaný proti nim uplatnil svoj nárok na rozhodcovskom súde v konaní reagovali celkom nekompetentnou obranou, v ktorej ani nespochybnili tvrdenú zmenku a ani neuviedli svoje čiastkové platby. Až 8.2.2016 sa vo veci dali zastúpiť advokátom. V týchto skutočnostiach, hrubom nezájme žalobcov o vlastné veci, ktorý vyvolal potrebu súdneho konania, súd videl dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a náhradu trov konania žalobcom nepriznal. Len takéto jasné pomenovanie dôvodov, pre ktoré došlo k súdnemu konaniu bude žalobcov viesť k tomu, aby vo vzťahu k svojmu majetku konali inak ako pri uzavretí zmluvy s žalovaným.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný. Žiadal rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, resp. rozsudok okresného súdu zmeniť, návrh žalobcov zamietnuť a týchto zaviazat' na náhradu trov konania. Súčasne žalovaný uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 89,50 eur. Svoje odvolanie odôvodnil nasledovne:

1. Namietal postup procesného súdu, že nerozhodol o uplatnenej námietke miestnej príslušnosti spôsobom upraveným zákonom č. 69/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“). Citoval

právnú úpravu v § 105 ods. 1 O.s.p. a § 167 ods. 1 O.s.p. Podľa jeho názoru, okresný súd v súlade s uvedenými ustanoveniami nerozhodol o námietke miestnej príslušnosti samostatným uznesením. Aj zo súdnej praxe vyplýva povinnosť súdu rozhodnúť o námietke miestnej nepríslušnosti samostatným rozhodnutím. Citoval z rozhodnutia Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/1/2011-109 zo dňa 18.10.2011, podľa ktorého zmyslom príslušnej časti úpravy je podľa možnosti čo najskoršie vyriešenie otázky podmienok konania (vrátane príslušnosti, a to i tej miestnej). Treba trvať na tom, aby účastníkovi namietajúcemu príslušnosť, podľa súdu ale nedôvodne, boli poskytnuté i dôvody na podporu odlišného názoru súdu. Takýmto poskytnutím dôvodov a aj možnosti s nimi účinne polemizovať je spravidla len súdne rozhodnutie - v tomto prípade v procesnej forme uznesenia (podľa § 167 ods. 1 O.s.p.), keďže tu ide o vyjadrenie sa k dostatku jednej z podmienok konania na súde, ktorého príslušnosť je účastníkom spochybňovaná. Podľa jeho názoru, okresný súd nemal vo veci konať a už vôbec nie rozhodovať meritórnym spôsobom do času, kým nebude zákonným spôsobom ustálené, ktorý súd je príslušný, a teda s tým súvisiaca otázka zákonného sudcu.

2. Namietal aj spôsob, akým okresný súd posudzoval otázku, či žalobkyňa 1/ má alebo nemá postavenie podnikateľa, čo je rozhodujúce aj z hľadiska vznesenej námietky miestnej príslušnosti a určenia právneho režimu (zákona), podľa ktorého mal súd konať vo veci. Okresný súd nevzal do úvahy žiadne skutočnosti vyplývajúce z obsahu spisu a z rozhodcovského rozsudku. Poukázal na zmluvu o revolvingovom úvere číslo 168165-53029 a na žiadosť o poskytnutie úveru, z ktorých vyplýva, že žiadosť podával a zmluvu uzatváral podnikateľský subjekt. Je nepreskúmateľné, ako sa vôbec súd vyporiadal s tým, že žalobkyňa 1/ konala voči žalovanému ako podnikateľský subjekt. Žalobkyňa v 1. rade podľa svojho vzdelania, dĺžky svojej podnikateľskej činnosti (od 01.03.2012), mala a mohla mať dostatočné skúsenosti na to, aby vedela, či koná ako podnikateľ. Rozsudok okresného súdu uvedené skutočnosti vôbec nevyhodnocuje. Je preto nepreskúmateľné, ako sa vôbec súd vyporiadal s tým, že žalobkyňa 1/ konala voči žalovanému ako podnikateľský subjekt.

3. Okresný súd opomenul skutočnosť, že žalobcovia ani v rozhodcovskom konaní netvrdili, že by nemalo ísť o podnikateľský právny vzťah.

4. Okresný súd svoje závery o tom, že v prípade žalobkyne 1/ nejde o podnikateľa, opiera o to, že uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere nespadá do predmetu jeho podnikateľskej činnosti. Tento záver súdu považuje za mylný. Citovala z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-361/89, v zmysle ktorého „Akékoľvek konanie obchodníka súvisiace s jeho profesiou (i keď len výnimočne) spadá pod kategóriu konania v rámci jeho povolania alebo podnikania, keďže ide o konanie, ktoré sa netýka rodinných, či osobných potrieb podnikateľa, ale jeho potrieb obchodných“.

5. Okresný súd sa nesprávne vyporiadal s okolnosťami vyplývajúcimi zo žiadosti o poskytnutie úveru, úverovej zmluvy a aj následným správaním žalobcov ako dlžníkov. Skúmanie a vyhodnotenie týchto okolností je podstatné aj v zmysle už skôr spomenutého rozhodnutia, aké postavenie má byť priznané osobe, vystupujúcej od začiatku vo vzťahu k dodávateľovi ako podnikateľ a ktorá až následnej tvrdí, že je spotrebiteľ. Citoval z rozhodnutia ESD, C-464/01 vo veci Johana Gruber proti Boy Wa AG, podľa ktorého „Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovoliavať toho, že mala postavenie spotrebiteľa“.

6. V zmluve o revolvingovom úvere sa ako účel čerpania úveru označuje poskytnutie prostriedkov pre podnikateľskú činnosť, ktorý je konkretizovaný ako financovanie kúpy auta. Zo všetkých skutočností vyplýva, že žalobkyňa 1/ konala ako podnikateľ, podľa tvrdení v tomto konaní tak konať nemala, čiže z je strany nešlo iba o predstieranie, ale o zavádzanie veriteľa.

7. Okresný súd svoje závery neodôvodnil žiadnym zákonným ustanovením, je teda nepreskúmateľné, či a ako súd aplikoval zákonné pravidlá pre výkon právnych úkonov (či už § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka alebo § 266 Obchodného zákonníka).

8. Pokiaľ ide o postavenie žalobcu 2/, osoba zabezpečujúca splatenie úveru, nemá nikdy postavenie spotrebiteľa. Na podporu svojho názoru citoval z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoZm 106/2015.

9. Napokon namietal záver okresného súdu, že rozhodcovská zmluva neumožňuje prejednávať nároky zo zmenky, keďže v rozhodcovskej zmluve nebolo dohodnuté rozhodovanie o nárokoch zo zmenky. Uvedený záver odporuje rozhodcovskej zmluve, podľa ktorej sa táto vzťahuje na spory vyplývajúce zo zmluvy a spory so zmluvou súvisiace. Spor o zaplatenie zmenky je sporom súvisiacim so zmluvou, a to z dôvodu zabezpečovacieho charakteru zmenky pre nároky vyplývajúce zo zmluvy. Na podporu svojho názoru žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR č. 35/2001, 29 Cdo 1130/2011, nález Ústavného súdu zo dňa 14.04.2015 a ďalej na ustanovenie § 4 ods. 7 zákona č. 244/2002 Z. z.

10. Vzhľadom na uvedené deklaroval uplatnenie odvolacích dôvodov podľa § 20f ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) a h), podľa § 205 ods. 2 písm. a) a f) O.s.p.

11. Zástupca žalobcov podal písomné vyjadrenie k odvolaniu žalovaného. Navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Považuje rozhodnutie okresného súdu za správne po stránke právnej i skutkovej.

12. Trval na názore, že rozhodcovskú zmluvu je potrebné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka s poukazom na § 53 ods. 4 písm. r), a teda podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka za neplatnú.

13. Odvolanie žalovaného považuje za účelové, s množstvom domniek a ničím nepreukázaných tvrdení. Je zjavná snaha zahmlieť skutočnú podstatu veci, a to problematiku rozhodcovských zmlúv, resp. rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských zmluvách.

14. V súvislosti s namietaným procesným nedostatkom (nevydanie uznesenia o správnej miestnej príslušnosti) uviedol, že okresný súd sa starostlivo vyporiadal s námietkou miestnej príslušnosti priamo v odôvodnení rozsudku. Prípadný nedostatok miestnej príslušnosti je vadou konania, ktorá je odstrániteľná. Nerozhodnutie o námietke miestnej príslušnosti osobitným uznesením nepredstavuje takú procesnú vadu konania, v dôsledku ktorej by malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom.

15. V súvislosti s argumentáciou žalovaného o postavení žalobkyne 1/ zástupca žalobcov poukázal na to, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že žalobkyňa 1/ nemala vystupovať v zmluvnom vzťahu ako spotrebiteľka. V odvolaní žalovaný neopodstatnene napáda skutkové závery okresného súdu, hoci mu nič nebránilo do ukončenia dokazovania predložiť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Dokazovanie vo veci bolo skončené, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil okresný súd. Žalobkyňa v konaní uviedla, čo ju viedlo k uzatvoreniu zmluvy, za akých okolností bola uzatvorená zmluva o úvere, na aký účel boli poskytnuté peňažné prostriedky. Žalobkyňa mala v predmetnom vzťahu, založenom zmluvou o úvere, jednoznačne postavenie spotrebiteľa v zmysle § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, čo bolo preukázané.

16. Na problematiku rozhodcovských zmlúv, resp. rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských zmluvách je potrebné nazerať komplexne v kontexte právnych predpisov upravujúcich oblasť spotrebiteľského práva, a tiež v kontexte zvýšenej ochrany spotrebiteľa v rámci EÚ. Právny názor v rozhodnutí NS ČR, sp. zn. 29 Cdo/1130/2011, na ktorý poukázal žalovaný, nemožno považovať v súčasnosti za relevantný v danej veci. V problematike blankozmeniek ako zabezpečujúceho inštitútu pri spotrebiteľských zmluvách došlo v poslednom období k zásadným zmenám v rámci noviel dotknutých právnych predpisov. Nemožno opomenúť ani spoločné stanovisko k danej problematike zo dňa 20.10.2015, ktoré zaujalo občianskoprávne a obchodné kolégium Najvyššieho súdu SR k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa.

17. Riešenie sporov vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv na rozhodcovskom súde na základe rozhodcovskej zmluvy resp. rozhodcovskej doložky znamená:

i) obchádzanie dôležitého prvku únijového práva, ktorý predstavuje ex offio súdnu kontrolu zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách

ii) absenciu individuálneho dojednanja rozhodcovskej zmluvy, resp. rozhodcovskej doložky, ktoré spôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

18. V rozhodcovskom konaní sa mal prejednávať nárok vyplývajúci zo zmenky, pričom v čase vystavenia zmenky v zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, nebolo možné zabezpečenie spotrebiteľského úveru zmenkou.

19. Nedošlo k platnému dojednaniu rozhodcovskej zmluvy, keďže v spotrebiteľskej zmluve je možné takéto dojednanie len individuálne a v danej veci ide o formulárový typ zmluvy, ktorej obsah žalobca nemohol nijakým spôsobom ovplyvniť a mohol ju ako celok iba odmietnuť alebo podpísať.

20. V prejednáwanej veci neboli splnené zákonné predpoklady na to, aby bolo možné riešiť predmetný spor zo zmenky pred rozhodcovským súdom:

i) neplatne dojednaná rozhodcovská zmluva za použitia nekalej obchodnej praktiky

ii) žiadne dojednanie v rozhodcovskej zmluve, ktoré by predvíдалo riešenie sporu v rozhodcovskom konaní.

21. Žalovaná spoločnosť je určite známa aj odvolaciemu súdu svojimi „problematickými“ zmluvami o úveroch, ako aj postupom a prístupom jej jednotlivých obchodných zástupcov, ktorých pravdepodobným jediným cieľom je uzatvoriť zmluvu, prípadne vy(zne)užiť status podnikateľa pri fyzických osobách, ktoré majú živnostenské alebo iné oprávnenie na podnikanie, a hoci nemajú záujem o úver na podnikanie, je im zmluva pripravená a špekulatívnym spôsobom podsunutá na podpis.

22. Žalovaná spoločnosť by nemala poukazovať na rozhodnutie ESD, C-464/01 vo veci Johan Gruber proti Boy Wa AG, v ktorom sa hovorí o situácii „... ak dodávateľ koná v dobrej viere...“, a to vzhľadom na dostupné informácie a skúsenosti s touto spoločnosťou.

23. Úzky súvis s konaním „dodávateľa v dobrej viere“ má nepochybne zásada poctivosti, ktorú treba mať na zreteli pri nerovných vzťahoch dodávateľov a bežných ľudí - spotrebiteľov, pri uzatváraní zmlúv. V oblasti ochrany spotrebiteľa je táto zásada založená na princípe dôvery. V kontexte zásady rovnosti a princípe dôvery je namieste, aby si dodávateľ splnil svoje zákonné povinnosti a súčasne pristupoval k spotrebiteľovi poctivo, v súlade so slušnosťou a morálkou.

24. Žalobcovia uplatnili náhradu trov odvolacieho konania, ktoré predstavujú náklady na právnu službu advokáta vo výške 89,50 eur, ktoré špecifikovali.

25. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

V zmysle intertemporálnej úpravy v ust. § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Vzhľadom na citovanú intertemporálnu úpravu, ktorá znamená okamžitú aplikovateľnosť predpisu, krajský súd ako súd odvolací, prejednal odvolanie strán sporu podľa CSP, jeho ustanovení v § 355 a nasl.

26. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

27. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1).

28. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383).

29. V zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP, na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

30. Podľa ust. § 389 ods. 1 písm. a) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak neboli splnené procesné podmienky, a podľa písm. b) ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

31. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

32. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V CSP sú v druhej hlave upravené spory s ochranou slabšej strany, medzi ktoré podľa dielu prvého patria aj spotrebiteľské spory, čím sa legislatívne upravili vo vnútroštátnom procesnom predpise princípy Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v znení smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011.

33. Odvolací súd preskúmaním veci podľa vyššie uvedených zásad - body 24. až 31., došiel k právnomu záveru, že rozsudok okresného súdu vo veci samej ako súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, ako vecnesprávny a vo výroku o náhrade trov konania zmeniť podľa § 388 CSP. O odvolaniach strán rozhodol bez nariadenia pojednávania, pretože nebolo potrebné zopakovať dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP).

34. Okresný súd sa vo svojom rozhodnutí vo veci samej vypořiadal správne so všetkými právne významnými skutočnosťami z hľadiska procesného, ako aj hmotnoprávneho, jeho rozhodnutie je úplné a presvedčivé, preto v zmysle citovaného ustanovenia § 387 ods. 2 CSP sa odvolací súd v celom rozsahu identifikoval s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Súčasne na zdôraznenie správnosti rozhodnutia okresného súdu, k obsahu odvolania žalovaného považuje za potrebné uviesť nasledovné:

35. Žalovaný namieta vo svojom odvolaní, že v dôsledku postupu okresného súdu, ktorý nerozhodol uznesením o jeho námietke nedostatku miestnej príslušnosti tamojšieho súdu, mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (napr. podať odvolanie). Podľa jeho názoru, súd nemal ani vo veci konať a už vôbec nie rozhodovať meritórnym spôsobom, kým nebude vyriešená otázka, ktorý súd je príslušný, a teda s tým súvisiaca otázka zákonného sudcu.

V zmysle právnej úpravy v čase konania okresného súdu v § 105 ods. 1 O.s.p., súd skúma miestnu príslušnosť iba podľa § 88. Súd skúma miestnu príslušnosť prv, než začne konať vo veci samej. Neskôr ju skúmal len na námietku účastníka, ak ju uplatní najneskôr pri prvom úkone, ktorý účastníkovi patrí.

36. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe v bode 1. namietal miestnu nepríslušnosť Okresného súdu Prievidza a poukázal na ustanovenie § 88 ods. 2 O.s.p.

37. Z gramatického výkladu ustanovenia § 105 ods. 1 in fine je zrejmé, že ide o procesný postup súdu pojem „skúma“ a o výsledku skúmania súdu nie je potrebné vydávať žiadne osobitné uznesenie. Výsledok skúmania miestnej príslušnosti napokon okresný súd uviedol aj v odôvodnení svojho rozsudku.

38. Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave v označenej veci, ktorý preferuje vydanie rozhodnutia o výsledku skúmania miestnej príslušnosti na námietku účastníka - strany v konaní, odvolací súd poukazuje na ust. § 42 CSP, v zmysle ktorej ak je námietka miestnej príslušnosti nedôvodná (ako je to v prejednávanej veci) alebo ak nie je uplatnená včas, súd na ňu neprihliadne a spor prejedná a rozhodne. Neprihliadnutie na námietku súd odôvodní v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Citované ustanovenie *expressis verbis* upravuje postup súdu v prípade neodôvodnenej námietky miestnej príslušnosti súdu a jej účelom je hospodárnosť konania a zbytočné predlžovanie konania a tým aj právnej neistoty strán v konaní. Okresný súd preto postupoval správne, keď po zistení, že námietka miestnej príslušnosti žalovaného nie je dôvodná, vo veci konal a rozhodol a svoj záver k námietke miestnej príslušnosti uviedol v odôvodnení rozsudku. Žalovaný preto uplatnil vo svojom odvolaní nekvalifikovaný odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. - teraz § 365 ods. 1 písm. a) CSP.

39. Žalovaný uplatnil vo svojom odvolaní odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom skutkovom a právnom závere (§ 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p. - teraz § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP), a to v otázke, či právny vzťah založený zmluvou o úvere je spotrebiteľským vzťahom.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 132 O.s.p. (teraz § 191 CSP). Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

40. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásad voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie.

41. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

42. V prejednávanej veci žalovaný neuplatnil kvalifikovane ani odvolacie dôvody spočívajúce v nesprávnom skutkovom a nesprávnom právnom závere okresného súdu.

43. Sporové konanie sa spravuje predovšetkým prejednacou zásadou, to znamená, že dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno budú znášať strany sporu. Nespĺnenie dôkaznej povinnosti ohľadom vlastných tvrdení má za následok procesnú zodpovednosť, ktorá sa navonok prejaví vo forme negatívneho rozhodnutia pre pasívnu stranu sporu.

44. V prejednávanej veci žalovaný z obsahu návrhu žalobcov, ktorý mu bol doručený, získal vedomosť o skutkových tvrdeniach žalobcov, že totiž úver brali na kúpu motorového vozidla, za účelom uspokojenia bežných potrieb ich rodiny a na zabezpečenie chodu domácnosti, teda ich vôľa nebola uzatvárať podnikateľský úver, ani ich obchodná zástupkyňa žalovaného o tom neinformovala. Už aj v minulosti boli žalovaným poskytované spotrebiteľské úvery žalobcovi v 2. rade. Aj napriek týmto skutkovým tvrdeniam, neprodukoval žiadne dôkazy na preukázanie, že išlo o podnikateľský úver. Žalovaný sa obmedzil na písomné vyjadrenie vo veci, v ktorom o. i. poukázal na žiadosť o poskytnutie úveru ako listinný dôkaz, ktorý napokon produkovali aj samotní žalobcovia. Za týchto okolností, z listinných dôkazov a výsluchu žalobcov okresný súd správne uzavrel, že v skutočnosti, napriek formálnemu údaju v listinných dôkazoch, strany sporu uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere, pre ktorú platia ustanovenia o spotrebiteľskom práve, poskytujúce ex offio zvýšenú ochranu slabšej zmluvnej strane (spotrebiteľovi) zo strany súdu.

45. Na svoje správne skutkové závery aplikoval a interpretoval okresný súd správnu právnu úpravu regulujúcu spotrebiteľské rozhodcovské konanie (zák. č. 335/2014 Z. z.), keďže z dokazovania zistil, že zmluvou o úvere bol založený spotrebiteľský právny vzťah (§ 52 Občianskeho zákonníka) a ide o spotrebiteľský spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ako to predpokladá § 2 ods. 1 prvá veta cit. zákona.

46. Odvolací súd sa identifikoval s odôvodnením okresného súdu v otázke posudzovania, či rozhodcovská zmluva medzi stranami sporu dopadá aj na zmenkový dlh, ktorý, podľa názoru žalovaného v odvolaní súvisí so samotnou zmluvou, pretože zmenka má zabezpečovací charakter pre nároky vyplývajúce zo zmenky.

Správne okresný súd konštatoval, že zmenkový dlh je samostatným nekauzálnym, k zmluve indiferentným dlhom, pričom v rozhodcovskej zmluve niet žiadnej zmienky o tom, že spory zo zmenky sa budú rozhodovať na rozhodcovskom súde.

47. Správne preto okresný súd zrušil rozhodcovský rozsudok, keďže ním bol rozhodnutý spor, ktorý rozhodcovská zmluva nepredvídala (§ 45 ods. 1 písm. c/ a ods. 3 zák. č. 335/2014 Z. z.).

Proti tomuto rozsudku, jeho výroku o náhrade trov konania podali včas odvolanie žalobcovia . Navrhli zmeniť rozsudok okresného súdu a priznať im náhradu trov konania vo výške 392,57 eur. Súčasne žiadali náhradu trov odvolacieho konania vo výške 30,10 eur.

48. Považujú dôvody okresného súdu o nepriznaní náhrady trov konania proti žalovanému za prekvapivé a s dôvodmi, ktoré súd uviedol, nemôžu súhlasiť. Rešpektujú a ctia si výchovnú funkciu súdov, avšak podľa ich názoru, už samotný priebeh súdneho konania, vrátane nutnosti obrátiť sa na súd, mali sami osebe na nich dostatočný výchovný vplyv.

49. Poukázali najmä na správanie žalovanej spoločnosti ako dodávateľa, ktorá mala pristupovať k svojim klientom s odbornou starostlivosťou. Žalovaná spoločnosť ako dodávateľ (nastavením svojho produktu mimo rámca zákona) použitím rozhodcovskej zmluvy porušila príslušné zákonné ustanovenia o dojednávaní spotrebiteľských zmlúv. Bol to práve žalovaný, ktorý napriek neexistencii dojednania právomoci rozhodcovského súdu, podal žalobu na rozhodcovský súd, v rámci ktorej si uplatnil neprimeranú a nedostatočne špecifikovanú pohľadávku, s cieľom vyhnúť sa súdnej kontrole neprijateľných zmluvných podmienok a získať exekučný titul. Za daného stavu považujú za primerané „sankcionovať“ práve takéto konanie uložením povinnosti na náhradu trov konania žalobcom, ktoré sám svojou protiprávnou aktivitou vyvolal.

50. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania nebolo namieste aplikovať § 150 ods. 1 O.s.p., nakoľko v predmetnej veci neexistovali dôvody hodné osobitného zreteľa a súčasne nemožno ignorovať systémové porušenia spotrebiteľských právnych predpisov žalovanou spoločnosťou nielen pri uzatváraní predmetného zmluvného vzťahu. Bola to žalovaná spoločnosť, ktorá porušila právne predpisy dojednaním neplatnej rozhodcovskej zmluvy.

51. Zodpovednosti za uzavretie neprijateľnej rozhodcovskej zmluvy nie je možné sa zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobcov. Rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, t. j. v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana spotrebiteľa.

52. Princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ (práva patria bdelym) v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje tiež princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa.

53. Rozhodovanie súdu o náhrade trov konania v sporovom konaní vychádza zo zásady úspechu vo veci (§ 255 CSP, predtým § 150 O.s.p.). To znamená, že strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná plnú náhradu trov konania proti strane, ktorá vo veci nemala úspech.

54. Zákonná úprava v ust. § 257 CSP (§ 142 ods. 1 O.s.p.) umožňuje moderáciu náhrady trov konania v prípadoch hodných osobitného zreteľa. Súdna prax za takéto dôvody považuje okolnosti na strane všetkých strán sporu, ktoré spočívajú v ich majetkových, sociálnych a osobných pomeroch a tiež okolnosti, ktoré viedli k súdному uplatneniu nároku, postoj účastníka v priebehu konania a podobne.

55. V prejednávanej veci sú akceptovateľné dôvody okresného súdu, ktorými odôvodnil nepriznanie náhrady trov konania žalobcom, ktorí mali v konaní plný úspech. Súčasne však bolo potrebné zvažovať jednak komplexné pomery žalobcov (z obsahu spisu je zrejmé, že splácali viaceré úvery, potrebovali peniaze aj kvôli tomu, že žalobca 2/ dochádzal do zamestnania do Banskej Bystrice), že majú dve deti, jednak okolnosti celej veci, keď z dokazovania vyplynul právny záver o tom, že rozhodcovský rozsudok nebol vydaný na základe zákonných predpokladov, ktoré zavinil svojím aktívnym konaním žalovaný.

56. Podľa názoru odvolacieho súdu, v prejednávanej veci nemôžu preto prevážiť ľahkomyselnosť, nekompetentnosť a hrubý nezáujem žalobcov o obsah zmlúv so žalovaným nad okolnosťami na ich strane z hľadiska komplexných pomeroch a správania sa žalovaného, ktorý zrejme zneužil aj dôveru žalobcov v korektný prístup pri uzatváraní zmlúv.

57. V dôsledku uvedeného, odvolací súd dospel k záveru, že nie je možné v danej veci uplatniť moderačné právo súdu v neprospech žalobcov, a preto zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku

o náhrade trov konania a úspešným žalobcom priznal plnú náhradu trov konania, ktoré im vznikli ako náklady na právnu službu advokáta za 2 úkony á 66 eur (prevzatie vecí, žalobný návrh), paušálna náhrada 2 x 8,58 eur - spolu 149,16 eur, náhrada cestovných nákladov - Lučenec - Prievidza a späť 240 km x 0,183 eur spotreba 7 l/100 km á 1.170 eur - spolu 63,58 eur, náhrada za stratu času 8 polhodín á 14,30 eur - spolu 114,40 eur, celkom 327,14 eur, k tomu 20% DPH - 65,43 eur = 392,57 eur (§ 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a/, c/, § 15 písm. a/, b/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z.).

58. V odvolacom konaní mali žalobcovia plný úspech, preto im bola proti žalovanému priznaná náhrada trov odvolacieho konania vo výške 129,60 eur (1 úkon odvolanie proti trovám v 1 - 16,50 eur + 8,58 paušálna náhrada = 30,10 eur, 1 úkon vyjadrenie k odvolaniu žalovaného 66 eur + 8,58 eur paušálna náhrada, 20% DPH = 89,50 eur (§ 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c/, ods. 2 písm. b/, § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné .

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).